

— Извадете ме! — съ мъжа проговори Кара-Хасанъ.

Извадиха го и го сложиха настрани. Кара-Хасанъ дишаше тежко. Бѣлото на очитѣ му бѣше се увеличило.

— Казвай де! Защо не го извади? — попита пакъ поручикътъ.

— Бе ефенди... Не ще... Азъ искамъ да го извадя, а той като ме улови, зе да ме души... Не ща... Не ми трѣбва. Който иска, да влѣзе — азъ не ща!

Тълпата около кладенеца зашумѣ: Мурадъ не само бѣше живъ, но не искаше и да излѣзе. Какъвъ човѣкъ!

Заредиха се следъ туй какви не опити. Ония, които имаха най-силни гласове, навеждаха се надъ кладенеца и викаха на Мурада да се остави да го извадятъ — да се предаде. Нѣкой предложи да спуснатъ пакъ Кара-Хасана, но да му дадатъ сопа; ако не ще Мурадъ — да удря. После да го върже и да го извлѣкатъ. И това не помогна, защото Кара-Хасанъ за нищо на свѣта не искаше да влѣзе втори пжтъ въ кладенеца.

По заповѣдъ на поручика, отъ кръчмата донесоха едно голѣмо огледало. Като го държеше срещу слънцето, поручикътъ се мъчедо вкара въ кладенеца снопъ свѣтлина, и да види Мурада. Свѣтлината можа до проникне на малка дълбочина — надолу оставаше тъмно.